

NehemiaInfo

ETIOPIE Zázraky

UKRAJINA Studny

IRÁK Životy Jezídů nejen během zimy

Přinášíme změnu
do lidských životů

Obsah

3	Ukrajina
Studny
4	Etiopie
Zázraky
5	Etiopie
Pokroky v Jimmě
6	Kavkaz
Krávy radost přináší
7	Tj
Má cesta do Tj
8	Kurdistán
Životy Jezídů nejen během zimy
9	Etiopie
Místo studní osli a více koz
10	Mukačevo
Dejte vy jim najíst
11	Ukrajina
Plná modlitebna ve vesnici Čomonín
12	Sýrie
Zemětřesení
13	Chorvatsko
Daruvarské zprávy
14	Čad
Co přinesl uplynulý rok
15	Misie
Proměňující misijní výjezdy

Misie s AI

Dnes je umělá inteligence (AI – Artificial Intelligence) bezesporu hojně citované téma v médiích po celém světě. V tomto úvodníku bych se chtěl zaměřit na její využití pro zasažení národů evangeliem.

Při osobním studiu fungování AI jsem dospěl k jednoznačnému závěru, že navzdory neskutečným možnostem, které nabízí, se stejně šíření evangelia neobejde bez člověka. A to je pro nás vynikající zpráva, a zvláště pro ty, kteří si myslí, že se s nárůstem umělé inteligence stanou nepotřebnými. Slova Izajáše z 6,8: „Koho pošlu a kdo nám půjde? Řekl jsem: Zde jsem, pošli mne!“ a z Iz 52,7, které mimo jiné opakuje i apoštol Pavel: „Jak příhodné jsou na horách nohy toho, kdo přináší novinu, kdo zvěstuje pokoj, kdo přináší dobrou novinu, kdo zvěstuje záchranu...” jsou stále aktuální bez ohledu na vývoj dnešní technologie. AI totiž nikdy nedokáže nahradit kontakt člověka s člověkem, ani její sebelepší dokonalost na to nebude stačit. Jen člověk, ne AI, je schopný být při rozhovoru vedený Duchem svatým. Může nám tedy AI při zvěstování evangelia pomoci? Určitě ano, ale její konkrétní využití si musíme ve své službě najít každý sám.

Kéž i dnes neztrácíme z očí a myslí poselství, které máme a které je nutno přinést těm, kteří ještě neslyšeli ani neviděli.

Člen Správní rady
Roman Vretonko

Studny pro Ukrajinu

Vaří jídlo,
opravují domy,
vrtají studny.

Pavel Golub

Chvilí poté, co byla prolomená hráz Kachovské přehrad, jsme byli v pohotovosti, abychom správně reagovali na potřeby, které přijdou. Protože voda tekla jen tři hodiny a smrděla mrtvými rybami, přišlo nám, že nejlepším řešením bude vyhloubit studnu.

Když se dozvěděl o naší touze vykopat studnu jeden známý místní obchodník, který studny kope a čistí, a slyšel, že vodu chceme rozdávat zdarma lidem v našem městě a v chersonské oblasti, nabídl se, že nám pomůže. Veškerý materiál a vybavení nám dá za nákupní cenu (348 000 Kč). Studna bude na pozemku církve.

Během toho, co píšeme článek, jsme dostali další peníze, takže to vypadá, že zvládneme vykopat studny dvě. Druhou na pozemku, kde mají mí synové prodejnu stavebního materiálu. Součástí projektu distribuce vody bude také auto s cisternou. Přípravy jsou v plném proudu. Už jsme také nakoupili i plničky a barely na vodu.

V květnu jsme dostali 20 tun potravinové pomoci, kterou jsme však podle nějakého nařízení nemohli lidem rozdat. Mohli jsme ji ale použít na vaření jídla pro chudé lidi kolem.

Venkovní jídelna. Ve sboru jsme proto na pozemku církve postavili větší stan a začali vařit jídlo pro všechny potřebné kolem. Přinesli jsme stoly a lavice, aby se lidé mohli zdržet a v klidu najíst. Vaří se zde každý den. Jeden den hustá polévka s chlebem a druhý den třeba karbanátky s pohankovou kaší. Každý den přichází kolem 35 lidí. Po

obědě si s lidmi při čaji a kávě povídáme, hovoříme o naději, sdílíme svá svědectví a nabízíme modlitbu.

Stále jezdíme do vesnice, kde jsme opravovali rozbité domy, a lidé nás poprosili, abychom u nich založili církev. Je to radostná zpráva uprostřed všech těžkostí a bolestí kolem nás. Jezdíme zde nyní každý týden a navzájem si pomáháme. Ve vesnici nyní žije asi 60 lidí a další lidé se postupně vrací zpět do svých domovů.

Naši synové stále opravují v Užhorodu domy pro běžence. Vyměňují okna, pokládají nové střechy či vyzdvíhají rozbořené zdi. Denně zní z rozhlasu poplašné sirény, které varují před nálety dronů a raket. Jsme rádi za každý, který se podaří vojákům sestřelit dříve, než dopadne na zem. Díky, že na nás stále pamatujete ve svých modlitbách. Moc je potřebujeme.

Kancelář NFN. Jsme rádi, že díky vašim neustálým darům jsme mohli rychle reagovat a do Krivého Rogu jsme poslali peníze na nákup celého kamionu s pitnou vodou a do Apostolova jsme poslali 300 000 Kč na vyhloubení studny, která bude zásobovat 1000 – 1500 lidí v oblasti denně. Na dětský tábor pro děti z válečných zón, který pořádá sbor Pavla Goluba, jsme poslali 148 tisíc. Na protiletectký kryt v Otčím domě 152 tisíc, na hum. práci 130 tisíc. V dalším kamionu, který jsme poslali, byly kromě hygienických věcí také přesnídávky, trička, deky, kšiltovky, plastové nádoby, aku-šroubováky, motorové pily a vrtací kladiva. Na jiné místo jsme poslali chladicí nákladní auto (80 tisíc), které zajistí čerstvé potraviny lidem ve válečné zóně. Českému zdravotnickému týmu jsme zaplatili krycí síť na obrněný vůz, kterými odvázejí raněné z fronty (15 tisíc). ■

Lidé nás poprosili, abychom u nich založili církev.

Do pomoci se můžete zapojit také vy.
Č. ú.: 1057340/2060, v. s. 1009. ■

Zázraky v Africe

Práce evangelistů

Bratr Moti

Navzdory stále trvajícím bojům na severu Etiopie a raketo-
vému nárůstu inflace o 35 % se nevzdáváme. Za celou naši
misijní organizaci TFM vám z celého srdce děkuji za vaši
podporu, modlitby i za vaši štědrost. Díky vám jsme mohli
navýšit platy našim evangelistům na 3 000 měsíčně, protože
dřívějších 2 600 Kč na živobytí nestačilo. Rád bych vás povz-
budil tím, co Pán Bůh mezi našimi pracovníky v Etiopii dělá.

Za posledních 9 měsíců se jim podařilo oslovit 5700
Muslimů a z nich 391 vydalo svůj život Bohu. Pokřtili
jsme 67 mužů a žen a založili 35 domácích církví.

Na naší misijní škole nyní dokončilo studium 52
absolventů, kteří 6 měsíců usilovně studovali a
zaměřovali se na práci mezi muslimy. Po ukončení
studia vycházejí na rozdílná místa, kde slouží jako evangelisté.

Zde jsou tři svědectví o tom, jak Pán Bůh mezi nimi působí.

Když jeden z našich evangelistů (podporovaný NFN) stál
na ulici a sdílel se s lidmi o dobré zprávě a o tom, co Kristus
udělal v jeho životě, šel kolem velice známý šejk, který byl
těžce nemocný. Jen málokdy vycházel ven, protože i cho-
zení mu dělalo obrovské potíže. Jeho tělo bylo poseté vře-
dy. Přišel k evangelistovi a řekl mu: „Vyzkoušel jsem úplně
všechno, byl jsem u léčitelů, doktorů i šamanů a nikdo mi
nedokázal pomoci...“ Na to mu evangelista odpověděl:
„Pokud mi dovolíš, rád se budu za Tebe modlit. Pomod

Zprávy, co se za posledních
9 měsíců událo.

lím se za nádobu s vodou a ty běž, umyj se v této vodě a
uvidíš, co Bůh ve tvém životě udělá.“

Šejk jeho slovům uvěřil a po evangelistově modlitbě se hned
vodou umyl. Když se ráno vzbudil, zjistil, že celé jeho tělo je
čisté a zcela bez vředů. Běžel tedy za tímto evangelistou a
řekl mu: „Nyní věřím, že tvůj Bůh je největší, nade
všechny bohy.“ A vydal Bohu svůj život.

Další evangelista (podporovaný NFN) kázal na
jiném místě, když se náhle objevili 3 muži v police-
jních uniformách. Byli to muslimové, kteří jej obvinili
z te- rorismu a zatkli. Chovali se k němu hrubě, muž
se však úpěnlivě modlil k Bohu, aby ho zachránil.

Měl vážné podezření, že jej chtějí zabít. Na cestě do džungle
se však jednomu policistovi udělalo špatně, a tak prohlásil:
„Půjdu domů, není mi dobře, vy jej zaveďte do džungle
za městem a tam ho zabijte.“ Přikázali evangelistovi, ať se
přestane modlit a nedělá žádné potíže, a protože měli hlad,
zastavili se ještě v nejbližší vesnici na jídlo.

„Stále jsem však měl naději, že mě Bůh může z jejich moci
vyprostit,“ podotýká evangelista. „Dorazili jsme do vesnice a
mí únosci se posadili ve velmi skromné restauraci. V tu chvíli
šel kolem můj kamarád, policista a nadšeně mě zdravil. Byl
překvapený, co tady dělám, ze strachu jsem ale nepřiznal pra-
vdu. A v tom mi řekl: „Zvu tě na oběd!“

**Její tělo se
začalo trást,
až nakonec
žena ožila a
otevřela oči.**

K mému překvapení muži, kteří mě zajali, najednou vstali a řekli: „Omluvte nás, my si musíme umýt ruce...“ a už se nevrátili! Když jsem se šel podívat ven, viděl jsem, jak utíkají z vesnice pryč. Tak mě Bůh zachránil z jejich rukou.“

A třetí příběh, který se nedávno stal, začal opět podobně. Jeden z našich evangelistů kázal na ulici o Kristu, když tu se náhle objevili muslimové se slovy: „Kážeš o Kristu, tak pojď s námi, jedna naše příbuzná leží na posteli a umírá.“

Když však dorazili k jejímu domu, byla už žena mrtvá. Žádali jej tedy, ať se za ni modlí ke svému Bohu, aby mohla být vzkříšená. Evangelista měl strach, bál se, co by udělali, kdyby Bůh nemanifestoval svou moc, nicméně pak nabyl odvahy a plný moci Ducha svatého řekl všem zúčastněným: „Věřte, že to Ježíš může udělat.“

A začal se modlit, aby žena ve jménu Ježíše Krista povstala. Její tělo se začalo třást, až nakonec žena ožila, otevřela oči a rozhlížela se zmateně kolem sebe. Poté co muslimové uviděli tento velmi silný zázrak, začali evangelistu respektovat. Mnozí, kteří zázrak viděli, vydali svůj život Kristu.

Budeme vděční, když se za nás budete i nadále modlit.

Potřebujeme moudrost a Boží ochranu na všech místech. Modlete se také za nově obrácené, aby mohli růst ve víře. Modlete se i za nás vedoucí, abychom měli moudrost do každého rozhodnutí a uměli jsme rozvíjet a používat každý talent, který nám Bůh svěřil, a abychom mohli i nadále mít misijní školu k růstu nových služebníků. Moc by nám také pomohlo auto, které bychom využívali k přepravě a k návštěvám našich evangelistů a jejich podpoře.

Jeden nově obrácený muž byl nedávno muslimy vážně zraněn – zbili ho natolik, že mu poškodili ledviny a byl v bezvědomí. Proto jsme se mu rozhodli pomoci a poslali 30 000 Kč na operaci. Díky všem, kteří přispíváte na službu evangelistů. Má to obrovský dopad! ■

Práci evangelistů můžete podpořit prostřednictvím č.ú. 1057340/2060, v.s. 5201. Měsíční podpora nyní vychází na 3 000 Kč. ■

Pokroky v Jimmě

Bratr Moti

Most do centra. Díky vašim darům z Nehemie jsme vybudovali malý most na cestě, která vede přímo do mis. centra v Jimmě. V centru se scházejí rodiny a děti, které jsou podporovány z projektu. Příchod sem byl velmi komplikovaný. Protínala jej řeka, jejíž hladina v období dešťů vzrostla natolik, že bylo obtížné ji přejít.

Dále jsme začali budovat nové toalety. Ty původní již byly za ta léta opravdu v žalostném stavu. Jsme vám vděční za zkvalitnění podmínek pro službu v Jimmě. Jen je nám líto, že vlivem obrovské inflace ceny stavebního materiálu vystoupají velmi vysoko, přesto doufáme, že stavbu v brzké době dokončíme. Celkem jsme získali z Nehemie na stavbu toalet, plotu, mostu i přístřešku pro děti i rodiny 581 tisíc.

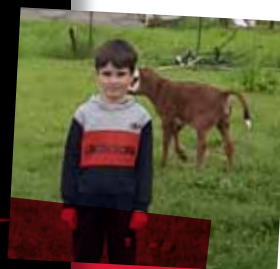
Pomáháme nejen dětem ve vzdělání, ale zajistili jsme bezpečnější přístup a lepší zázemí v centru.

Kancelář NFN: Dále jsme poslali z fondu lékařské pomoci 80 000 Kč na pomoc nemocným dětem v Jimmě. Jednalo se o 8 dětí, které bojují s rozdílnými nemocemi: epilepsií (2 děti), HIV, zánětem ledvin, cukrovkou, nedoslýchavostí a post-stresovým syndromem.

Dopisy dětem. Děti plánujeme navštívit v listopadu 2023, proto kdo byste chtěli, nepamenejte napsat pohled či krátkou zprávu v angličtině a poslat na adresu naší kanceláře.

Pomoc můžete nadále podpořit na č. ú. 1057340/2060, v. s. 1204. Volné děti k "adopci" naleznete na našich stránkách www.nehemia.cz ■

Vlastnit krávu
znamená lepší
a nadějnější
život.

Kavkaz

Krávy radost přináší

Nikolaj

Ač se to zdá trochu nepředstavitelné, stále ještě pomáháme chudým rodinám ve Voschodu 2 v Severní Osetii. Život v době sankcí je pro lidi obzvláště těžký. Někteří přišli o práci, jiní o své podnikání. Proto je pomoc přátel a lidí s dobrým srdcem vždy velmi povzbuzující! Právě těm nejchudším rodinám pomáháme a prokazujeme jim milosrdenství. Zvláště nyní je kravské mléko a mléčné výrobky velkým obohacením pro každou rodinu.

Sousedé si pomáhají navzájem. Ti, kdo dostali krávu, se o mléko podělí i s lidmi v okolí, a pokud zrovna nemůžete krávu podojit, tak sousedé opět pomůžou.

Není žádným tajemstvím, že se počet dobytka v posledních letech snížil. Starší generace si jeho chov nemůže dovolit a mladí o něj většinou nemají zájem. V každé vesnici se však najdou lidé, kteří pamatují doby, kdy člověk nebyl považován za schopného či významného muže, pokud neměl na svém hospodářství krávu.

Seznamte se. Albina Valieva z této vesnice je velmi milá a pracovitá. Bydlí v malém domku se třemi dětmi a svou maminkou a na dvorku chovají krávu. Dříve nějakou dobu pracovala jako dojička, nyní však má vlastní krávu.

„Je to velká pomoc! Peníze za mléko dobře doplňují náš rodinný rozpočet,“ říká Albina. „Protože máme ve vesnici dostatek trávy, není chov krávy nijak zatěžující. A s pořízením sena a slámy do začátku nám pomohla církev. Hlavně říkám lidem kolem: „Nebuďte líní! Peníze totiž nepadají samy z nebe, ale je třeba přiložit ruce k dílu. Tvrdá práce přináší svou odměnu. Moje kráva Sněžena pak dává dostatek mléka nejen naší rodině, ale ještě přebývá pro naše sousedy.“ A dodává:

„Děkuji všem dárcům z Nehemie. Jsem za to vděčná. Naše rodina je nyní soběstačná!“ V poslední době dokonce chodí k nám do církve a její děti do nedělní školy. Lidé v jejím okolí často reagují: „Pán Bůh vás má rád!“ A Albina vždy odpovídá: „Ano, On nás nikdy nepřestal milovat a stále se o nás stará! Díky nadaci Nehemia!“

Rodina Azamata Albegova měla štěstí! Dostala krávu „dva v jednom“, tedy březí krávu. Brzy se jí mělo narodit tele. Azamat jakožto hlava rodiny věděl, že mít krávu vyžaduje velkou zodpovědnost, a tak zvažovali, zda by takovou péči zvládli. A potom nastal den, kdy od Nehemie krávu přeci jen dostali! Dříve chovali pouze slepice, krůty a prasata. Na velkém pozemku mají zeleninovou zahradu, o kterou se stará celá rodina, a teď mají i svou krávu.

„Jsem moc šťastná, děkuji! Zvláště mě těší, že kráva je mourovatá, bez rohů. Vždycky jsem si takovou přála,“ říká Julieta Albegová. „Nečekali jsme, že nám přivezou březí krávu a že budeme mít i tele. Když se narodilo, celá rodina pro něj vymýšlela jméno. Určitě se naučím vyrábět domácí sýr. Budeme vyrábět tvaroh, zakysanou smetanu a všechny mléčné výrobky - pravé, domácí,“ dělí se o radost matka mnoha dětí Julieta Albegová. Navíc také dostali z církve Naděje seno a krmnou směs do začátku chovu.

**Kéž Bůh
přivede
anděly také
k dalším
sousedům.**

Rodina Elvíry. „Jednou naše kráva onemocněla, museli jsme ji odvézt na jatka,“ říká Elvíra D. „Moc nás to mrzelo. Po roce jsme ale obdrželi skvělou zprávu, že budeme mít novou krávu! Jsem vděčná Nehemii. Máme sice na farmě nějaká zvířata, ale chlév byl prázdný. Je to pro nás obrovská pomoc a navíc mě tato práce baví. Sena máme většinou dostatek, a pro-

to pro nás není těžké se o krávu postarat. A protože ve vesnici mnoho lidí krávy nechová, je poptávka po mléku stále vysoká. Všechny děti mléko milují. Nedávno se nám narodilo telátko a děti se k němu stále tulí. Díky této pomoci jsme schopni přežít! Děkuje vám! Často nám pomáhají sousedé. Nejen s hlídáním dětí, ale i s dojením krávy, když se nestihnu z práce vrátit včas. Mnoho lidí se mě ptá: „Co máme udělat proto, abychom také dostali krávu?“

Často ale nevím, jak mám odpovědět, protože se zdá, že Pán ke mně přivedl anděly. Kéž je Bůh pošle také k nim.“ ■

Má cesta do Tj

JH

Jak to vzniklo. Ještě před rokem a půl mě vůbec nenapadlo přemýšlet o tom, že bych se někdy někam vydal na misi. Jenže pak jsem se spřátelil s lidmi, kterým pro misi hoří srdce, a o chvíli později mi začalo záležet na jedné konkrétní velmi nebezpečné zemi. Denně jsem se za tu zemi modlil a ptal se Boha, co to znamená. Zhruba po půl roce jsem se rozhodl, že do toho musím vstoupit a vyzkoušet na vlastní kůži, podíval jsem se na ceny letenek a informace ohledně víza atd. Byl jsem rozhodnutý, že zkusím vyrazit naslepo na vlastní pěst, dokonce jsem se začal učit jazyk. A pak jsme v církvi měli týden půstu a modliteb a mě se poprvé dostal do rukou tento časopis. Psalo se v něm tehdy o možnosti vyrazit na měsíc do Tj na stáž se zavedenou misijní organizací (Live Dead). Tady to do sebe celé zaklaplo. V Tj se mluvím stejným jazykem, pouze s drobnými rozdíly, je to mnohem bezpečnější muslimská země s podobnou kulturou a navíc možnost podívat se, jak to dělá zkušený tým. Těžko se to popisuje, ale najednou jsem si byl úplně jistý, že vyrazit do Tj je správně.

Finance. Zaplatil jsem si letenku a pro zbytek peněz jsem mohl sáhnout do svojí rezervy. V mojí církvi mi nabídli nějakou finanční podporu, a tak jsem počítal s tím, že třeba nebudu muset vybrat vše, přesto jsem si peníze na cestu odložil bokem. Zároveň jsem v tuto dobu dozvěděl, že moje kamarádka potřebuje docela dost peněz na léčbu rakoviny. Něco jsem jí poslal s tím, že to snad nebude chybět. A pak mě v dobrém šokovala moje církev, přislíbili příspěvt mnohem víc, než jsem čekal, dokonce víc, než jsem potřeboval. Pochopil jsem to jako signál od Boha, poslal jsem kamarádce i zbytek peněz, co jsem měl odložené, že je vezmu s sebou na cestu. O pár dní později mi přislíbil nějaký finanční příspěvek i sbor, ve kterém jsem se narodil, a kamarád. A o dalších pár dní později jsem dostal výrazně přidáno v práci. Připomnělo mi to, že Bůh se stará a dává vždycky nejvíc.

Povědomá cizina. Na celé cestě mě nejvíc překvapilo, jak snadné to pro mě bylo. Když jsem procházel zapadlými uličkami v hlavním městě, tak mi to hodně připomínalo vesničku, kde jsem vyrostl před nějakými dvaceti lety. Lidé jsou příjemní a pohostinní. Cítil jsem se tam vlastně o dost lépe než v Praze.

Chtěl jsem si vyzkoušet misi a vyrazit naslepo, ale pak jsem dostal do rukou tento časopis.

Vláda je sekulární a jsou zde zavedeny restrikce proti náboženství (nesmí se svědčit dětem, do 18 let nesmí chodit do církve, oficiální církve podléhají registraci a kontrole). Je to zaměřeno primárně proti radikálnímu islámu, takže to neomezuje zdaleka jen křesťanské církve. Drtivá většina křesťanů v zemi jsou Rusové. S místní církví jsem se moc nesešel – jen s manželkou pastora malé podzemní skupiny. Líbilo se mi, jaký mají v církvi postoj. Přesto, že je Tj velmi chudá země, tak vyraželi k jižním hranicím pomáhat uprchlíkům z Afgánistánu, kde je to ještě o dost horší.

Náplň výjezdu. Celý měsíc jsem prožíval, že jsem na správném místě. Vyzkoušeli jsme si metodu pro učení se jazyka, trochu se seznámili s kulturou, s fungováním místního týmu a také se společenskými problémy (např. velmi časté násilí na ženách – ženy a muži vyrůstají skoro odděleně, pak je zde časté domluvené manželství).

Představili se nám i nějaké spřátelené týmy. Nejvíc se mi líbil tým, který šikovně spojuje několik věcí dohromady – budují horskou turistickou stezku. A využívají ji k přepravě humanitární pomoci do těžko přístupných horských vesnic, zároveň jim tam přivádí turisty (místní i zahraniční). Vesničané mají pracovní příležitosti. Tento tým také pořádá výpravy pro místní muže, během kterých je vyučují např. o tom, jak by měl vypadat vztah. Kromě toho jsem mnoho času strávil procházením ulicemi a modlitbami za město a za lidi, co jsem míjel.

Konec a naděje. Předposlední den mi bylo hodně smutno, až do pláče. Ještě jednou jsem procházel teď už známými ulicemi a modlil se za to, aby sem vstoupil Bůh a dával se poznat. Večer jsem navštívil vyhlídkovou věž v centru města a ještě jednou se modlil i za celé město. Tady se mě Pán Bůh dotknul a utišil můj smutek. Najednou jsem cítil, že mě jednou (možná i brzy) někam (možná i zpátky sem) zavolá, ale že právě teď je správný čas odjet, stejně správný jako před měsícem přijet. Když jsem se modlil za město, tak mě nejvíc zaujala nádherně nasvícená mešita. Víím, že je bílá, ale v tom světle vypadala jako ze zlata. Říkal jsem si, že je škoda, že se v takhle nádherné stavbě schází tisíce mužů, co věří lži. A pak mi začala hlavou vrtat myšlenka. Oni tam chodí, protože vlastně hledají Boha, i když ze strachu. A Bůh se dává nalézt těm, kdo ho hledají... Vztahuje se tohle zaslíbení i na tuto situaci? Moc si přeji, aby ano. Kéž se jim všem dá poznat. ■

nově naplněné
hasící přístroje a
distribuce nafty.

Životy Jezídů nejen během zimy

Miroslava Cásková

Chtěli bychom se s vámi podělit o několik dobrých věcí, které se v Kurdistánu udály. Článek je zhuštěný rozhovor s Benjaminem, který Jezídům dlouhodobě slouží.

Jezídové se stali součástí našich srdcí a těší nás, když jim můžeme prakticky pomáhat i nabízet naději. Jsem vděčný za to, co B mezi námi dělá. Otevřel dveře i z České republiky, abychom mohli pracovat v nezasaženém národě, naplňuje naše potřeby, zjevuje se lidem ve snu a věřím, že to je jen počátek dobrých věcí.

**Prázdné
břicho
nemá
uši.**

Pomoc během zimy. Během zimního období, kdy teplota většinou klesá k nule a lidé mají stejnou teplotu ve stanu jako venku, jsme v uprchlickém táboře v Baadre darovali 500 lidem naftu do přímotopů, 50 rodin dostalo koberec, 100 rodinám jsme rozdali přímotopy, 1000 rodin jídlo, dětem- sirotkům jsme zajistili zimní oblečení a boty. Ač je to v celkovém množství potřeb jako kapka v moři, přesto to přináší obdarovaným velkou radost a řešení do jejich zoufalé situace. Stále mám na paměti jedno kurdské přísloví: Prázdné břicho nemá uši. Máme radost, když můžeme nasytit hladové a zároveň se s nimi podělit i o B. lásku.

Naše pomoc Jezídům v uprchlickém táboře a místních centrech.

Fajza. I když naše pomoc směřovala ke stovkám rodin, rád bych zmínil příběhy alespoň dvou z nich. První je rodina Fajzy, o které jsem psal už v minulosti. Má již tři téměř dospělé děti, které jsou však mentálně postižené, na úrovni batolat. Dříve totiž ISIS zabil celou rodinu a nutil tyto postižené děti vykonávat domácí práce, což nezvládaly, a tak je bili pruty či pažbou ze samopalu. Jejich psychický i fyzický stav se proto rapidně zhoršil a ke zlepšení už nedošlo. Po nějaké době se jim podařilo utéct, ale Fajza do práce chodit nemůže, musí se starat o děti. Manžel si při útěku, když nesl děti, poranil záda. Ztratil smysl života, do práce také nechodí a o svou rodinu se postarat nemůže. Když jsme viděli, v jak zoufalé situaci se Fajza nachází a v jak žalostném stavu bydlí, kolik bolesti zažila a nyní je v podstatě na vše sama, rozhodli jsme se Fajze pomáhat dlouhodobě. Jsme rádi, že jsme se pro ni stali jakousi rodinou podle Ž 68. Nosíme jim jídlo a pleny, pomáháme s bydlením a v zimě dáváme extra naftu navíc. Rodin s podobnými příběhy zde žije mnoho.

Druhá rodina má 2 postižené děti. Jedno z nich je nyní dospělým mužem, který má ochrnutou ruku a obě nohy. Podařilo se nám pro něj sehnat z Německa plně elektrický vozík, který zvládne i jízdu v terénu. Pál bych vám vidět

Fajza se svými dětmi. / Muž se svou rodinou, než dostal el. vozík, a s novým.

jeho radost a nadšení! Nemohl zadržet pláč. I jeho rodina plakala. Takto jsme mu projevíli B. lásku. I po půl roce říká: „Tento dar mi změnil život! Jako bych dostal nové nohy. Navštěvují své přátele, jezdím do města a jsem nezávislý.“ Taková pomoc proměňuje i celou rodinu.

Dále jsme pomohli 9 rodinám v uprchlickém táboře vyzdít stěny. Poté, co v jednom stanu uhořela malá dívka, se zde podmínky změnily. Nyní je možné si postavit na ploše o velikosti stanu zděnou stěnu s přístřeškem. Pomohli jsme zde tedy lidem, kteří jsou těžce nemocní, mnozí mají rakovinu, anebo mají malé děti. Také jsme všem v táboře vyměnili staré nefunkční hasící přístroje za nové, takže lidé mají pocit většího bezpečí.

Realita Jezídů. Teď v červnu jsme si opět připomínali smutnou událost, kdy ISIS vtrhl do Mosulu a následně začal vyhlazovat Jezídy v Sindžáru. Stále je frustrující, že se situace ohledně nenávisti vůči Jezídům nijak zásadně neměnila. Jezídové ztratili naději, že by mohli opustit stávající kempy a vrátili se zpět do svých domovů. Cítí se odmítnuti a zapomenuti. Společnost je považuje za podřadné, jsou až na posledním místě. Nikdo do nich neinvestuje. Ze státního rozpočtu nebyl vytvořen žádný fond na obnovu jezidských oblastí, i proto je Sindžár stále zničený.

Další bolest zůstává obhledně unesených žen. Stále jich přibližně 2000 čeká na vysvobození. Před nedávnem se podařilo osvobodit 6 z nich. Manžel, který nepřestal hledat a doufat, se po 9 letech opět shledal se svou ženou, jež byla

v roce 2014 spolu s dalšími 93 členy rodiny unesena. Třicet členů rodiny se stále pohřešuje.

Trauma centrum a nové auto. Pro lidi s podobnou zkušeností je otevřeno trauma centrum, kde Bůh dělá nádherné věci. Pravidelně sem přichází asi 30 dívek, které se učí různým dovednostem např. jak šít na šicím stroji, jak stříhat, aby si mohly otevřít kadeřnický salon, jak pracovat na PC. Mohou se učit angličtinu. Dostali jsme dar na koupi 12-místného auta na přepravu služebníků i samotných dívek do centra, protože je od nás vzdáleno asi 1,5 hod autobusem.

Služba dětem. Pracujeme v centru, jež je otevřeno pět dní v týdnu. Dochází sem více než 300 dětí ve věku 6-12 let. Dopoledne se o ně naši pracovníci starají a doučují je -a učí je základním hygienickým návykům. Děti zde dostanou také najíst. Mnoho dětí zažilo krutost a těžké situace, a tak máme i pro ně psychologickou péči. Snad již koncem léta by mělo být postavené plánované dětské hřiště.

Aktuálně. Nyní nás čeká stěhování do Duhoku a modlíme se, aby nám Bůh otevřel dveře přímo v Sindžáru. Tam mají přístup zatím jen místní. Stále hledáme člověka na 6 měsíců až jeden rok. Částečně by pomohl ve výuce domácí školy a navíc by se mohl zapojit například do služby dětem v jezidském táboře. Díky za vaše štědré dary i za vaše MO. Moc si toho vážíme! ■

Přihlas se do whatsapp skupiny kde jsou průběžné informace a modlitební náměty na čísle: +420 731 504 335. Wojnarovy můžete podpořit na č. ú. 1057340/2060, v. s. 2303, a službu mezi Jezídy na v. s. 1002. ■

Místo studní osli a více koz!

Miroslava Cásková

Po loňské návštěvě Etiopie jsme věděli, že chceme nadále podpořit znevýhodněné ženy v Senbete. Již více než 277 žen získalo pro svou obživu kozu, ale potřeb je stále mnoho. Jedním z problémů je neustálé sucho. Vyhloubení studní zde stojí neuvěřitelných 15 miliónů, proto jsme se společně s koordinátory dohodli, že místo toho ženám darujeme osly. Tedy do každé podnikatelské skupinky dva osly a jeden vozík, aby si mohly obstarat vodu z jiné vesnice a přivést si ji v kanystrech domů. Celkem jsme věnovali 24 oslů.

Navíc jsme obdarovali dalších 90 rodin, které nyní vlastní kozu. Jsme vděční, že jsme mohli splnit to, co jsme jim loni na podzim slíbili. Tato pomoc přináší proměnu a naději společnosti, obzvláště ženám, které zůstaly s dětmi jako samoživitelky.

Praktická pomoc ženám v Etiopii.

Jak jsme již psali dříve, cena jedné kozy stojí 1750 Kč a ženy svá stáda rozšiřují. Některé již vyměnili kozy za krávu, ovce či osly a neskutečně se jim zvedla životní úroveň. Díky všem, kteří jste přispěli. ■

Pomoc ženám můžete nadále podpořit na č. ú. 1057340/2060, v. s. 1007. ■

Bůh si používá
naši ochotu.

Dejte vy jim najíst Mukačevo

Slavoj Raszka

Název tohoto článku je docela zvláštní. Převzal jsem ho z příběhu z Matoušova evangelia, v němž bylo nakrmeno mnoho tisíc lidí. Chci vás povzbudit v tom, že pokud žehnáte druhým, tak požehnání se vám mnohonásobně vrátí zpět.

Matouš 14,14–21: „Když vystoupil, uviděl veliký zástup, byl nad nimi hluboce pohnut a uzdravil jejich nemocné. A když nastal večer, přistoupili k němu učedníci a řekli: „Toto místo je opuštěné a hodina již pokročila; propust' zástupy, ať odejdou do vesnic a nakoupí si jídlo.“ Ježíš jim řekl: „Nemusejí odejít; vy jim dejte najíst!“ Oni mu řekli: „Nemáme zde než pět chlebů a dvě ryby.“ On však řekl: „Přineste mi je sem!“ A poručil zástupům, aby se rozložily na trávě, vzal těch pět chlebů a dvě ryby, vzlhlédl k nebi, požehnal, rozlámал chleby a dal je učedníkům a učedníci zástupům. Všichni jedli a nasýtli se. A sebrali dvanáct plných nůží zbylých úlomků. Těch, kdo jedli, bylo asi pět tisíc mužů, kromě žen a dětí.“

Tehdy Ježíš sloužil mnoha tisícům lidí. Byli to lidé ztrápení, nemocní, nikde neměli zastání a mnohdy byli odmítáni. Ježíš jim sloužil, protože byli jako ovce bez pastýře, a byl nad nimi hluboce pohnut. Když učedníci Ježíše Krista chtěli tyto ztrápené zástupy poslat pryč, aby si našly něco k jídlu, Ježíš je vyzval: Vy jim dejte jíst.

Z lidského hlediska to byl nesmysl. Těch lidí mohlo být až deset tisíc. Našel se tam nějaký chlapec, který jim dal své zásoby. Výsledkem by veliký zázrak, kdy všichni lidé byli nakrmeni. Nejúčasnější na tom je, že ty zástupy byly s požehnáním Ježíše Krista nakrmeny učedníky.

Proč tento text tady zmiňuji? Je to proto, že právě Romové z osad na Zakarpatí patří mezi zástupy ztrápené životem, na které válka na Ukrajině doléhá nejvíc. Když jsme se vraceli z posledního výjezdu domů, uvědomil jsem si, že výzva „Vy jim dejte jíst“ patří rovněž nám.

Náš tým jel na Ukrajinu od začátku války mnohokrát. Byli to bratři a sestry z CB Hrádek, AC Třinec, CB Husinec a z dalších sborů. V den, kdy začala válka, náš tým právě odjížděl na Zakarpatí. Bylo velmi těžké se rozhodnout, zda jet či nejít, ale nikdo z nich nezaváhal a jeli všichni. Byla tady potřeba, a tak poslechli výzvu Ježíše: „Vy jim dejte jíst.“ Na Zakarpatí mohli předat jak finanční, tak duchovní požehnání všem potřebným. Atmosféra mezi lidmi byla hrozná. Nikdo nevěděl, co bude následovat, a mnoho Ukrajinců i Romů ve strachu z Ukrajiny utíkalo. Přestože ukrajinští ani slovenští celníci lidem v odchodu nebránili, úředníci na hranici je nebyli schopni zvládnout. Zpáteční cesta však byla pro náš tým znovu ve znamení služby potřebným. Mnoho křesťanů z místních církví se spojilo a podávalo prchajícím lidem teplý čaj, vodu a balíčky s jídlem a také slova útěchy. Byla to příležitost rozdávat nejen jídlo, ale i Bible a křesťanskou literaturu.

Jeden příběh za všechny. Mnozí lidé brali do svých aut ty, kteří z Ukrajiny odcházeli pěšky, aby se snadněji a rychleji dostali na hranici se Slovenskem. Po přechodu hranice očekávali, že se nad nimi někdo smluje a odveze je na nějaké bezpečné místo na Slovensku nebo do Čech. Ne všichni ale tu příležitost měli. Při čekání v mnohadinové frontě bratři a sestry z našeho týmu uviděli sedět na chodníku maminku se dvěma dětmi. Všichni tři už byli po mnoha hodinách čekání prokřehlí, hladoví a dehydrovaní. Maminka měla v úmyslu jet do Čech ke své matce. V této chvíli se ale celá zoufalá rozhodla vrátit zpátky. V tom ji lidé z našeho týmu vzali i s dětmi do auta, dali jim najíst a postarali se o ně. Když se dozvěděli, že chtějí jet do Čech do Kladna k její matce, rozhodli se, že je tam zavezou.

**Na hranicích
je krmili
učedníci
současnosti.**

Ti, kteří opouštěli své domovy, mohli zažít něco z toho, co zažili lidé v době Ježíše. Zástupy na ukrajinských hranicích byly krmeny učedníky současnosti. Učedníci na Ukrajině poslechli výzvu: Vy jim dejte jíst. Ten malý chlapec, který dal Ježíši svou svačinu, je každý z vás, kdo jakýmkoli způsobem něco daroval potřebným. Učedníci Ježíše Krista představují ty z vás, kteří měli odvahu jet na Ukrajinu – vzít požehnání od druhých a zavést ho potřebným.

Když učedníci v době Ježíše nakrmili zástupy, Ježíš jim mnohonásobně požehnal. Zbylo dvanáct plných košů – pro každého jeden. Jsem přesvědčen, že Ježíš i vám vaši pomoc mnohonásobně požehná a rozmnoží. ■

Mladí hledají
Krista.

Plná modlitebna ve vesnici Čomonín

Slavoj Raszka

Je pátek odpoledne a my projíždíme slovensko-ukrajinskou hranicí. Je zde nezvykle malý provoz, a proto jsme velmi rychle odbaveni. Příčina je jasná – na Ukrajině už druhým rokem zuří válka. Jedeme navštívit, povzbudit a motivovat naše bratry v romských osadách na Zakarpatí. První letošní výjezd na Zakarpatí se uskutečnil v únoru. Jeli jsme čtyři: já, bratr Kornel Borski, syn Stanislava Borskeho, který práci na Zakarpatí začal, Jan Turoň a Vláda Broda.

První letošní misijní výjezd. Mnoho lidí ze Slezska i jiných částí Česka, stejně jako ten chlapec z Mt 14 darovalo své chleby, potažmo peníze a my jsme je mohli přivést těm nejpotřebnějším na Zakarpatí. Navštívili jsme služebníky, které finančně podporujeme, a jejich sbory v Čomoníně, Lučkách a Serednie. Vaším přičiněním jsme dále mohli přivést finanční pomoc na základní lékařskou péči, léky, operace, které si musejí kompletně zaplatit, a na nepředvídatelné události, jako jsou pohřby nebo vyřízení potřebných dokladů. Určitá částka byla věnována na cestovné do jednotlivých táborů, které jsou od Mukačeva vzdáleny 15–50 kilometrů. Ve sboru Gať jsme měli možnost společně s pastorem Šonim Muržou a jeho manželkou Zitou rozdat nakoupené potraviny, které zajistil bratr Kornel. Další částka byla věnována nově vzniklému sboru v táboře Siurte na postavení dřevěné boudy, kterou honosně nazývají modlitebnou. Díky Bohu a také díky vám se budou moct scházet společně, protože po domech to už není možné. Jejich domky jsou velmi malé a všichni se už do domu nevejdou.

V neposlední řadě byla darována velká částka na podporu utečenců z oblasti Donbasu, kteří přišli do jejich sborů a o které se starají. Jedna rodina nás osobně požádala, abychom předali vřelé díky za pomoc, která přichází z ČR.

Romové jsou nádherní lidé. Žijí na Zakarpatí hluboko pod hranicí chudoby. Vlivem války žijí v neustálém napětí, obavách a strachu z toho, co bude zítra. Většinou nemají žádnou práci, které pro Romy bylo poskrovnu i v době míru. Uvědomil jsem si, že my v České republice se máme velmi dobře, přesto mnoho lidí nařiká a kritizuje naši vládu.

Druhý letošní misijní výjezd. Uskutečnil se v květnu. Tento výjezd byl ve znamení předávání Božího Slova. Je vidět, že válka Romy nejen stmelila, ale hlavně způsobila hlad po Bohu a žízeň po Jeho přítomnosti.

Velmi mě zasáhlo nedělní večerní shromáždění v Mukačevu, kde bylo kolem 250–300 lidí. Byla tam atmosféra očekávání.

Ve chválách a uctívání bylo cítit Boží přítomnost. Přiznám se, že sloužit na takovém shromáždění byla pro mě výsada.

Nejvíce mě však zasáhla služba ve sboru v Čomoníně. Pastorem je tam bratr Janek David. Poté, co sbor začal růst, viděl potřebu věnovat se dětem. Sami mají s manželkou dvanáct dětí. Léta usiloval o to, aby v jejich sboru mohla být škola pro romské děti, kde by se děti z tábora Čomonín mohly učit ve svém prostředí. Romské děti mají možnost chodit do normální školy, ale tam jsou podceňovány, odmítány a nikdo se jim nevěnuje. Když dokončí školní docházku, jen tak tak umí číst a psát, a to je vše. Škola nakonec vznikla, děti a třídy přibývalo. Bratr Janek se škole a dětem léta věnoval, bojoval za ně a sháněl peníze. S ostatními vedoucími do srdcí dětí zaséval Boží Slovo.

Potom přišla válka a nikdo nevěděl, co bude. Bratr Janek v obavách o svou rodinu předal vedení dalšímu služebníkov, a hlavně předal vedení školy a odjel s manželkou a nejmenšími dětmi na tři měsíce do Maďarska. Nebyla to však ta nejlepší volba. Když se vrátil zpátky, zažil šok. Sbor sice obstál, ale škola se rozsypala. Peníze přestaly chodit, učitelky a další služebníci odešli. Je to velmi smutná situace, a pokud Bůh nezasáhne, tak se s tím nedá nic moc dělat.

Když jsme v neděli přijeli do sboru v Čomoníně, první překvapení bylo, že modlitebna byla zvětšená. Říkal jsem si: Copak v současnosti chodí do sboru tolik lidí? Na začátku bohoslužby jsem seděl vpředu a neviděl jsem, jak lidé přicházejí. Pak jsem se postavil za kazatelnu a nevěřil jsem svým očím. Modlitebna byla nejen plná, ale byla plná dětí, teenagerů a mladých lidí. Mezi nimi seděly maminky dětí a pár dalších dospělých. Byl jsem v úžasu. Teenageři jen tak na církev nechodí, a už vůbec ne, když tam nechodí rodiče. Duch svatý mi řekl: Co se divíš, bratr Janek celá léta zaséval Boží Slovo do dětí a teenagerů. Teď sklízí ovoce své služby. Přichází nová generace, která převezme pochodeň.

Nevím, zda se školu v Čomoníně povede obnovit. Jedno však vím: Chci nadále s vaší pomocí tento sbor podporovat a vidět, jak Bůh zde koná.

Kancelář Nehemia: Z darů Nehemia jsme letos poslali na pomoc v Mukačevu 54 500 Kč. ■

Zemětřesení Následky a pomoc

—
mc

Zprávy od našich pracovníků. Když vidíme, jak se lidé zapojují do záchrany a podpory našich syrských bratrů a sester, kteří prošli tragickým zemětřesením, jsme naplněni vděčností a nesmírnou radostí. Během našich posledních dvou cest do Sýrie jsme navštívili několik míst, skrze které jsme byli schopni poskytnout humanitární pomoc v podobě potravinových košů 1987 rodinám, zajistit kojenecké mléko pro 640 dětí, pomohli jsme zrekonstruovat 11 domů a také jsme poskytli 58 rodinám ubytování na 3-6 měsíců. S pomocí místních církví jsme mohli reagovat na aktuální potřeby a zajistili jsme finance na koupi oblečení a nezbytné věci pro 100 rodin. Děkujeme, že jste se stali odpovědí na MO mnoha mladých i starých lidí v Sýrii.

Druhá cesta šestičlenného týmu z Iráku vyslána na pomoc Sýrii po zemětřesení.

Amir* je člověk, který ví, co to znamená utéct před smrtí a nemít s sebou téměř nic. Sám žil s rodinou v uprchlickém táboře, když přišel o domov. Proto reagoval na výzvu v církvi a zapojil se spolu s ostatními do pomoci zoufalým lidem po zemětřesení. Potřeba byla nejen humanitární, ale i duchovní. Později bylo zřejmé, že lidé potřebují nejen praktickou pomoc, ale i MO a objetí, protože všichni se nyní vypořádávají s traumatem, frustrací a depresí.

Amir. To, co jsem v Sýrii zažil, tolik bolesti, tolik lidských potřeb se slovy nedá ani popsat. Z výrazů tváří jsem četl zoufalství a zlomená srdce.
„Jsem tak vděčný B, že zde můžeme pomáhat a jsem také

Už podruhé se náš tým
vydal pomoci lidem po
zemětřesení v Sýrii.

vděčný za to, co všechno B udělal během cesty i v mém srdci. Kéž nám B všem žehná i těm, kteří tak štědrě přispěli na pomoc a podporu místním lidem v Sýrii.

Na této záchranné misi se Amir setkal s lidmi, kteří byli duchovně a psychicky na dně a bez naděje. Jejich pohled byl prázdný a bez života. Vlivem války a následného zemětřesení prožívali frustraci, bez naděje na budoucnost a plánů na nadcházející dny. Tým spolu s Amirem navštěvoval lidi, kteří přežili. Mnozí, i když se mohli vrátit zpět do svých domovů, měli stále strach. Neustále totiž docházelo k dalším větším či menším otřesům. Mnoho domů také muselo být po posouzení statiky strženo.

Finanční pomoc. Proto celý tým na ulicích pomáhal lidem i finančně. Rodinám, které přišly o svůj dům či byt, se rozdávalo 40 USD (výše jednoho měsíčního platu), aby si za to koupili potřebné věci. Při jedné příležitosti, mu jeden muž vyprávěl svědectví, jak před několika lety při vpádu ISIS ztratil úplně všechno. Na to Amir reagoval slovy: „Mohl bych tě obejmout?“ A když jej poté objal, dlouho spolu plakali.

Lidé z ISIS vpadli do jeho domu, vzali mu všechny peníze a jeho garáž na spravování aut zničili. Musel před nimi utéct a ztratil úplně všechno. Poté, co ISIS bylo vyhnáno, se vrátil zpět domů a snažil se dát dům zase do pořádku, ale pak přišlo zemětřesení, které je zasáhlo. Stále ještě neví, jestli se bude muset dům zbourat či ne, ale nejhorší na tom všem je, že zemětřesení nadělalo více škody než desetiletá válka, která mu předcházela. Amir tomuto muži rozuměl, a i on se mohl sdílet o tom, jak musel

**Lidé
potřebují
více než
praktickou
pomoc.
Jsou psy-
chicky na
dně.**

utíkat před ISIS a ztratil všechno... Soucítil s ním a poté se za něj mohl MO a podpořit jej.

Kancelář NFN: Na pomoc Sýrii jsme poslali celkem 2,4 mil. korun. Velké díky všem, kteří jste pomohli! Článek byl sepsán (a pro online verzi zkrácen) za pomoci B. W., který s tímto týmem spolupracuje a vlivem bezpečnosti neuvádíme pravá jména ani přesná místa. ■

Pomoc můžete nadále podpořit na č. ú. 1057340/2060, v. s. 1012. ■

Velká pomoc
olomouckého
a následně
chomutovského
týmu.

Manželé Bednářovi

Zdravíme vás z Daruvaru a posíláme zprávy o tom, co se za půl roku událo a co je nyní před námi. Pokračujeme ve službě Slovem v našem sboru. Domácí skupinka stále funguje, po několika letech se podařilo obnovit pravidelné modlitební setkání a na podzim zvažujeme otevřít druhou skupinku tentokrát u nás doma. Chtěli bychom se zaměřit na ty, kteří do církve nechodí.

V dubnu nás navštívil dvanáctičlenný tým z AC Olomouc. Dva dny měli přednášky ve škole pro třídy sedmáků a osmáků. Téma bylo vztahy a kyberšikana. Žáci i paní učitelky byly z přednášek nadšené a prosili nás, abychom přišli zas. Pro veřejnost si Petra připravila zajímavou cestopisnou přednášku o svých zkušenostech z cest po Gruzii. V knihovně byli překvapeni velkou účastí posluchačů a dokonce byl s Petrou napsán rozhovor i do místního časopisu pro českou menšinu. Těmito malými krůčky můžeme přinášet křesťanství tam, kde o ně na první pohled není zájem.

Určitě v těchto aktivitách chceme dále pokračovat. V neposlední řadě vztahy a nálada v týmu byla povzbuzením i pro místní sbor. Mnozí si všímali, jak se k sobě celý tým vřele a radostně chová a jsou si blízcí. Neříkali to sice na počkání, ale při společných modlitbách vzdávali chválu a díky za tento tým a prosili, aby i ta blízkost a radost mohla být v naší místní církvi. Už to je pro nás svědectví, že byl tento výjezd požehnáním. Znovu zahořela touha, aby mezi námi bylo více Boží lásky a přítomnosti a chuť učit se i od mladých ve všech oblastech od chval až po evangelizaci. Stále se setkáváme s nevěřícími lidmi a navazujeme s nimi nové vztahy. Před přednáškou jsme mohli hovořit s jedním místním mužem, který byl překvapen, že do Daruvaru přijelo tolik mladých lidí. Nyní jej potkáváme skoro každý den. Kavárna je dalším místem, které nelze v budování vztahů vynechat. Dále rozvíjíme vztahy s ředitelkou městského muzea. Je to mladá žena, která hledá Boha.

Začátkem srpna k nám přijede tým z Chomutova. Moc se na ně těšíme a věříme, že se tak evangelium dotkne dalších lidí. Děkujeme za vaše modlitby a za váš zájem. ■

Co vše se nám
v Čadu podařilo.

Co přinesl uplynulý rok

Katka Pohanková

Loni touto dobou jsem měla za sebou orientační fázi svého pobytu v Čadu a vůbec jsem netušila, co mě čeká dál. Měla jsem pracovat na rozvoji jednoho z místních jazyků, ale jelikož je lingvistická práce na východě Čadu v úplných začátcích, nevěděla jsem ani, kterému jazyku se budu věnovat, natož jak to mám udělat. Když se však ohlížím zpět, vidím, že to byl rok Boží milosti, nových zkušeností a otevřených dveří.

Objektem mého lingvistického zkoumání se stal jazyk Assangor. Jeho mluvčí žijí asi 120 km na východ odtud, ale hodně jich sídlí i přímo v mém městě Abéché. Jejich jazyk ještě nikdy nikdo pořádně nezkoumal, ani nezapsal. Takže jsem se do toho pustila já. Jak vzrušující!

Největší pomocníci a svědectvím o Božím požehnání je pro mě Ihsaan, šestnáctiletá inteligentní dívka, dcera assangorského náčelníka v Abéché, se kterou se třikrát týdně scházím a objevuji taje jejího jazyka. Společně jsme vytvořily návrh abecedy, obrázkovou knížku se zvířaty, sbírku hádanek a knížečku o ženě, která rozlila mléko cestou na trh.

Ihsaan, stejně jako většina ostatních vzdělaných příslušníků jejího kmene, umí číst a psát arabsky. To je pro mě výzva, arabská písmena zvládám na úrovni žáka první třídy. Navíc, arabština má jen tři samohlásky, ale assangorština jich má alespoň 8, takže jsme musely do assangorské abecedy přidat několik nových písmen. Já moc dobře neslyším rozdíly mezi assangorskými samohláskami, a taky se nedokážu moc dobře vyjadřovat v čadské arabštině, kterou spolu komunikujeme. To všechno je někdy frustrující, ale alespoň mi to neustále připomíná, že nepracuji na svém díle a ze své vlastní síly, ale na Božím díle z jeho síly.

Posledních pár týdnů trávíme nahráváním, překládáním a přepisováním krátkých příběhů ze života. Ihsaan mě znovu a znovu překvapuje svým jazykovým citem.

„Tohle slovo se vyslovuje ‚kisi‘, ale správně se píše ‚kilsí‘“, říká mi o slovu, které nejspíš před námi nikdo nikdy nenapsal. „Minulý čas je totiž ‚kilna‘, to ‚l‘ tam patří.“ Přepsané příběhy já potom doma zkoumám a snažím se v těch všech hláskách a slabikách najít nějaký smysl. Každý týden přicházím s novými objevy, chvíli si myslím, že už těm příponám rozumím, abych druhý den opět zjistila, že je to ještě složitější. Znovu a znovu přepisuju tabulku slovesných tříd a znovu a znovu nacházím slova, která do mého systému nezapadají.

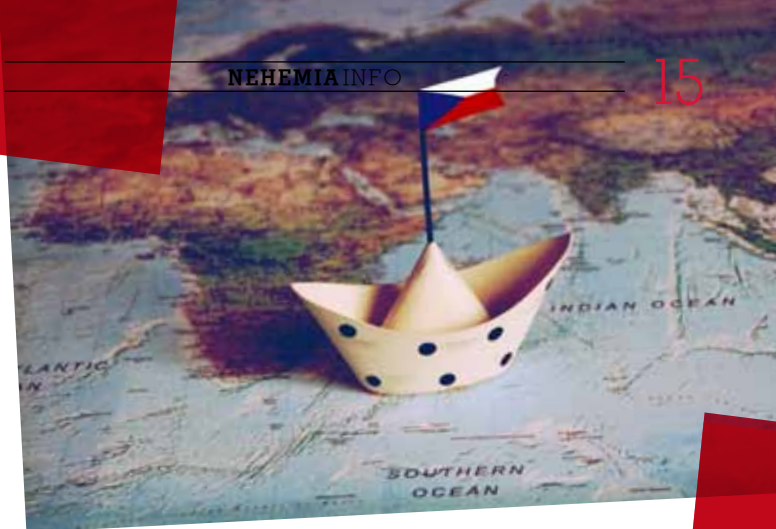
K čemu to všechno? Vytvoření písma a pravopisu umožní uchování kulturního dědictví, které u mladé generace upadá v zapomnění, a otevře cestu ke vzdělání i doposud opomíjeným skupinám, jako jsou vesnické ženy. Informace o jazyku pomůžou dalším misionářům, kteří se jej budou chtít učit. A především, jednou snad někdo přeloží do jazyka Assangori Bibli nebo její část.

Prozatím není známo, že by byl nějaký příslušník tohoto národa následovníkem Krista. Všichni jsou oddanými muslimy a doufají, že se muslimkou brzy stanu i já. V Česku se mi často nestává, že by teenageři stočili společenský hovor na víru, důležitost modlitby a čtení Písma, ale tady každou chvíli. Náboženství je součástí jejich identity, a proto se diví, že se chci naučit jejich jazyk, ale ne přijmout jejich víru. Přitom je to tak jednoduché a můžu se díky tomu dostat do nebe! Nemá mnoho smyslu argumentovat, navíc s mými omezenými jazykovými schopnostmi. Věřím, že Bůh si cení jejich upřímné víry, i když prozatím neznají Ježíše jako svého Spasitele. Kéž mi dá milost být jeho světlem a říct v pravou chvíli to pravé slovo.

Za dva roky se Čad stal mým novým domovem. Jak zvláštní země, jak jiná kultura a jaká radost vědět, že jsem tam, kde mám být. Nepřestávám ale být Češkou, a tak se právě chystám na své první „prázdniny“ v ČR. Čeká mě půlrok, kdy se kromě různých praktických záležitostí budu moci také setkat a osobně sdílet s mnohými z vás. Těším se na to, i když jsem i trochu nervózní z toho, na jak diametrálně odlišný způsob života si zase budu muset zvyknout. A po pobytu v ČR zamířím do Anglie, kde využiju své nasbírané nahrávky a analýzy v dalším studiu lingvistiky, aby moje práce tady mohla být efektivnější. ■

Práci Katky podpořte na č. ú.: 1057340/2060, v. s. 2202.

Nic neosloví
člověka tak, jako
vlastní zkušenost.

Proměňující misijní výjezdy 1

Řecko. Jsem velmi rád, že jsem se v květnu letošního roku mohl zúčastnit krátkodobého misijního výjezdu do Řecka, konkrétně do Soluně, který již mnoho let organizuje Janis V. prostřednictvím Nehemie. Pro mě osobně byl tento misijní výjezd zvláštní v tom, že se mnou jela jedna z mých dcer. A bylo skvělé, že jsme mohli být spolu.

Hlavní náplní těchto výjezdů je především služba imigrantům, a to formou humanitární, sociální a duchovní pomoci. Líbí se mi, že tato práce není „střílení od pasu“. Janis jezdí do Řecka několikrát v roce, navštěvuje imigrační tábory, navazuje kontakty, setkává se s místní církví a na základě těchto poznatků pak připravuje misijní výjezdy. A dělá to skvěle.

Měl jsem možnost být již na několika krátkodobých misijních výjezdech a pokaždé jsem byl občerstven, povzbuzen, ale i ovlivněn v chápání duchovních principů. Pokud máte možnost vyjet na krátkodobý misijní výjezd, tak to určitě využijte. Jsem přesvědčen, že vás to zdravě a pozitivně ovlivní ve vašem dalším křesťanském růstu. Aleš Cichý, KC Těšín

Daruvar. Za Bednářovými jsem byl podruhé. Celkově to však byl asi čtvrtý krátkodobý misijní výjezd, na kterém jsem byl. Zjistil jsem, že pokaždé je pro nás výzvou i přínosem něco jiného.

Náš tým se tentokrát obměnil a jeli s námi čtyři nováčci. Z nové dynamiky týmu jsem měl osobně jisté obavy, ale pak jsem byl mile překvapen. Ač jsme byli skupina dosti různorodých a rozdílných povah, služeb a představ, měli jsme jeden společný cíl - sloužit Bohu, jak jen to půjde. Proto pro mne bylo největším povzbuzením vidět, jak mnoho různých jedinců tvoří jednotnou skupinu a navazuje dobrá přátelství, protože všem jde o tutéž věc - o Boha a jeho dílo.

Na závěr bylo také krásné vidět, že daruvarský sbor a lidé v něm byli naší službou zasaženi a dojatí. V porovnání s minulými výjezdy již vznikla mezi námi důvěra i přátelství. Bylo dobré vidět, kolik práce Bednářovi udělali. Myslím, že každý z nás si odnáší momenty, které mu uvisly v hlavě, a patrně z nich budeme ještě dlouho čerpat.

Matěj Zaorálek, AC Olomouc ■

Projekty Nehemia a variabilní symboly:

Platby v ČR (účty bez bankovních poplatků):

Citfin Praha • číslo účtu: 1057340/2060

(Možnost zasílat dary i v jiných měnách než jen v CZK.)

ČSOB Havířov • číslo účtu: 100113352/0300

- 1000 **HUMANITÁRNÍ PROJEKTY**
- 1001 Fond náhlé pomoci
- 1002 Irák - pomoc Jezídům
- 10021 Irák - pomoc ženám
- 10022 Irák - pomoc dětem
- 10023 Irák - Sindžár
- 1003 Lékařská pomoc dětem
- 1004 Perské Bible - Írán
- 1007 Pomoc ženám - koza do každé rodiny
- 1009 Ukrajina - uprchlíci
- 1010 Pomoc uprchlíkům Řecko
- 1101 Kavkaz - kráva do každé rodiny
- 1120 Ukrajina - dětské domovy
- 1202 Děti Etiopie - Kofele
- 1203 Děti Tanzanie - Masajové
- 1204 Děti Etiopie - Jimma
- 1301 Severní Korea - pekárna
- 1302 Čína - vodovod
- 1303 Čína - humanitární pracovníci

- 2000 **MISIONÁŘI**
- 2101 Chorvatsko - Václav Bednář
- 2103 Moldavsko - práce s dětmi
- 2104 Řecko - Uhlířovi

- 2201 Tanzanie - Zuzka
- 2202 Čad - Kateřina
- 2301 Asie - Vretonkovi
- 2302 Misijní práce mezi persky mluvícími lidmi
- 2303 Wojnarovi
- 2304 Jaro Aviv
- 2305 Felagund - misie ve Střední Asii
- 2306 Ivana - Střední Asie
- 2307 Manželé "A" - Jižní Asie
- 2308 MP - arabský poloostrov
- 2309 Manželé "K" - Asie
- 2501 Thomas a Marcela Hemphilovi

- 3000 **PROJEKTY PRAKTICKÉ POMOCI**
- 3102 Pracovní výjezdy - praktická pomoc
- 3301 Izrael - obnova lesů na Karmelu

4000 ROZVOJ KRÁTKODOBÉ MISIE

- 5000 **PODPORA NÁR. CÍRKVÍ A PASTORŮ**
- 5101 Ukrajina - pastor Pavel Golub
- 5102 Ukrajina - podpora romských pastorů
- 5103 Ukrajina - pastor Konstantin Melnik
- 5104 Ukrajina - Doněcká oblast
- 5201 Etiopie - evangelisté TFM

Sponzor: QUANTUM SOLIDUM

QUANTUM SOLIDUM | **RENOMIA NETWORK**

WWW.QUANTUMSOLIDUM.CZ

- 5202 Etiopie - farma
- 5203 Etiopie - Bible
- 5301 Čína - Bible pro Čínu
- 5302 Jakutsko - Ilja a Aňa
- 5303 Evangelisté ve Střední Asii

6000 SPRÁVA PROJEKTŮ A PROVOZ ORG.

- 6004 Neurčené dary
- 6410 Mzdy a dotace na mzdy

8000 SERVISNÍ PODPORA MISIE

- 8104 Vzdělávací kurzy Kairo a akce
- 8201 Časopis Nehemia INFO

Redaktor Miroslava Cášková
Korektury Břetislav Dršťák
Adresa redakce Nehemia Info
 Selská 29,
 736 01 Havířov-Bludovice
 Česká republika
 703 438 026
 office@nehemia.cz
 www.nehemia.cz
 facebook.com/NehemiaCZ
Registr. číslo: MK-ČR E 14261

Telefon

E-mail

Web

Facebook

Nic neosloví
člověka tak, jako
vlastní zkušenost.

Proměňující misijní výjezdy 2

Makedonie. Letos v únoru jsem se školou jel na misijní výjezd do Severní Makedonie. Nejdříve jsem vůbec nevěděl, co čekat, pouze to, že je to chudá země, což bylo tedy i zřejmé hned po přeletu podle stavu budov, silnic a všeho kolem. Misijní výjezd byl pouze třídní, ale i tak jsem si odnesl několik hlavních poznatků. Poprvé jsem si tam uvědomil, co to opravdu znamená žít v chudobě (to mě vedlo k tomu si více vážit toho, co mám) a jaké to je takovým lidem sloužit. Bylo to velmi pokořující a naučilo mě to, že nejen Ježíš je vždy tou dobrou zprávou pro lidi, ale i taková štědrost v darování jídla lidem dlouhodobě otevře srdce pro naslouchání o Kristu. Dále bylo zajímavé vidět, jak funguje tradiční církev a jak samotné náboženství může lidi svazovat. A v neposlední řadě mě také zaujalo, že místní kultura, která nedotahuje moc věcí do konce (např. že ve čtyřhvězdičkovém hotelu kouká lepidlo od stropu) se odrážela i v přístupu k misii a v tom, jak by člověk měl být vydaný Božímu dílu. Všiml jsem si, že mnoho křesťanů žije takový ležérní křesťanský život, na nic se nepospíchá, a tudíž je zde více takových vlažných křesťanů. Výjezd jsem si osobně velmi užil a bylo skvělé zažít jinou kulturu a učit se z ní. Podívat se do Severní Makedonie bych doporučil každému. Adam Huňát(20 let), AC Chomutov

Izrael. Byl to můj první misijní výjezd. Pokud je primárním účelem podobných krátkodobých výjezdů spíše proměnit životy těch "misionářů" než samotného misijního pole, tak výjezd na Karmel v mém životě splnil svůj účel na 100%. Byl to jednak čas, kdy si mohla má duše odpočinout od shonu každodenního života, ale hlavně jsem mohl poznat skvělé lidi z našeho kraje způsobem, jakým by to jinde bylo možné jen těžko. Společné snídaně, kdy se každý den mohl osobně sdílet někdo jiný, je nezapomenutelný a velmi obohacující

zážitek. V žádném případě však nechci znevažovat práci, která se tam během více jak desetileté tradici výjezdů vykonává, a to jak ta praktická, tak i ta duchovní, kdy se na tomto poli rozvíjí dlouhodobé vztahy mezi církví v Česku a místními lidmi. Moc se mi v kontextu dnešního instantního světa líbí koncept dlouhodobé práce, kdy není kladen důraz a očekávání na okamžité výsledky. Věřím, že toto je jeden další dílek do celé skládačky, kterou Bůh dává dohromady. Jsem vděčný za věrné služebníky, kteří v tom jsou vytrvalí.

Určitě tento výjezd velmi doporučuji. Řekl bych, že pro začátečníka jako já, to byl takový ideální start, jelikož mě nečekal žádný velký kulturní šok, člověk se víceméně všude domluví anglicky a taky pro mnoho místních lidí nejsme jako Češi nějakí mimozemšťané, ale mnoho z nich má své rodinné kořeny v Evropě, anebo i přímo u nás. Jsem velmi vděčný, že se mi dostalo té obrovské výsady být členem výborného týmu pod vedením skvělého vedoucího. Josef Mrózek, AC Havířov

Daruvár. Nedávno jsme se vrátili z misijního výjezdu do Daruváru. Byl to jeden z mála krátkodobých výjezdů, kde jsem byl, a vždy je to pro mě velkým povzbuzením a přínosem, i když je to občas náročné. I přesto, že máme rozdílné povahy, navzájem se povzbuzujeme. Mám vždy velkou radost, protože pomáhat druhým má smysl. Je skvělé mít Boží rodinu po celém světě se společným cílem- zvěstovat evangelium živého Boha. Tomáš Kratochvíl, AC Olomouc ■

